

nechal nastavit metr šedesát pět a já hned při rozběhu věděl, že tohle je můj den. Den Maika Klingenberga. Už při odrazu jsem cítil triumf. Já neskákal, já plachtíl nad hřištěm jako větroň, stál jsem ve vzduchu, vznášel jsem se. Maik Klingenberg, mimořádná osobnost lehké atletiky. Myslím, že kdybych si měl sám vymyslet přezdívkou, byl by to nejspíš Aeroflot nebo něco podobného. Nebo Air Klíngenber. Kondor z Marzahnu. Ale směla, člověk sám sobě přezdívkou dávat nemůže. Když jsem se zády zaboril do měkký žíněnký, slyšel jsem, jak kluci opatrně tleskají. Od hotelek nebylo slyšet nic. Žíněnka mě zase vymrštila a já honem mrkl na Tatjanu. Tatjana se dívala na Beilckeovou. Natálie se taky dívala na Beilckeovou. Ty pitomý krávy můj skok vůbec neviděly. Žádná holka můj skok neviděla. Poskakování nějaký cvoklý pilulky na spaní je *nezajímalo*. Do háje s Aeroflotem.

Vyřídilo mě to na zbytek dne, i když ten skok vlastně nezajímá ani mě. Nějakej debilní skok vysokej mi přece může bejt ukradenej! Jenomže kdyby metr šedesát pět skočil André, kdyby Andrému jenom *nastavili* laťku na metr šedesát pět, mohly by se holky pominout. A na mě se žádná ani nepodívala. Já nikoho nezajímám. A mě zajímalo jenom jedno: Proč se nikdo nekouká, když Air Klíngenberg zaletí školní rekord, a proč se koukají, když pytel mouky proklouzne pod laťkou? Ale tak to prostě bylo. Taková je ta debilní škola a takový byly ty debilní holky a nebylo z toho úniku. Aspoň jsem si to myslel, dokud jsem nepoznal Čika. A pak se některý věci změnilý. A o tom teď budu vyprávět.

Čika jsem od začátku nemohl vystát. Nikdo ho nemohl vy stát. Čik byl jasná socka a bylo to na něm vidět. Wagenbach nám ho do třídy přitáhl po Velikonocích, a když říkám *přitáhl*, tak myslím doslova. První hodinu po velikonočních prázdninách jsme měli děják. Všichni seděli na židlích jako přibitý, protože jestli je někdo na škole autoritářský hovado, je to Wagenbach. No, hovado je možná trochu přehnaný. Wagenbach je vlastně celkem v pohodě. Jeho hodiny jsou v pohodě a on aspoň není blb jako většina učitelů, třeba jako Wolkow. Na Wagenbachových hodinách není problém se soustředit. Beztak je to nejlepší, co může člověk udělat, protože Wagenbach dovede jednoho pořádně roznyšt na kopytech. To ví každěj. Vědí to i žáci, co ho ještě neměli. Než takovej páťák poprvý vkročí do Hageciova gymnázia, už ví: pozor, Wagenbach! U Wagenbacha je ticho jak v hrobě. U Schürmanna zazvoní nejmíň pětkrát za hodinu mobil. Patrick si dokonce jednou při Schürmannově hodině změnil vyzvánění – pustil šest, sedm, osm melodií za sebou, což Schürmann vůbec požádal o *trochu klidu*. A ani pak si netroufl hodit po Patrickovi přísněj pohled. Když ti zazvoní mobil u Wagenbacha, zaručeně se nedožiješ velký přestávky. *Čiká se* dokonce, že Wagenbach s sebou dřív nosil kladivo, aby mohl mobily rozbítet. Nevím, co je na tom pravdy.

Wagenbach teda vešel do třídy, na sobě jako vždycky nepadnoucí oblek a pod paží hnědou aktovku, a za ním se šoural ten kluk. Vypadal, jako že každou chvilku upadne do kómatu nebo tak. Wagenbach práskl aktovkou na katedru a otočil se. Se staženým obočím čekal, až se ten kluk pomalu přivleče, a pak oznámil: „Máme nového žáka. Jmenuje se Andrej...“

Podíval na papírek a pak zase na toho kluka. Zjevně chtěl, aby se představil sám. Ale kluk se šikmejma očima koukal skrz prostřední uličku někam do blba a mlčel.

Možná není podstatný, co jsem si v tu chvíli, totiž ve chvíli, kdy jsem Čika poprvý uviděl, myslel já, ale i tak to chci říct. Totiž, když se vynořil vedle Wagenbacha, vůbec se mi to nezamlouvalo. Dvě hovada na jedný hromadě, napadlo mě, i když jsem Čika vůbec neznal a nevěděl jsem, jestli je hovado. Vzápětí se ukázalo, že je Rus. Byl středně vysoký, na sobě měl ušmudlanou bílou košili s utrženým knoflíkem, džíný za deset eur z KiKu a neforemný hnědý boty. Vypadaly jako mrtvý krysy. Navíc měl děsně vysoký lícni kosti a místo očí škvírky. Ty oči mě na něm upoutaly ze všeho nejdřív. Vypadal jako Mongol, jeden nevěděl, kam se vlastně kouká. Pusu měl pootevřenou, jako by mu v koutku viselo neviditelný žváro. Měl svalnatý předloktí a na jednom velkou jizvu, celkem hubený nohy a hranatou lebku.

Nikdo se nehíhnal. U Wagenbacha se beztak nikdy nikdo nehíhnal. Ale měl jsem dojem, že by se nikdo nehíhnal ani bez Wagenbacha. Rus prostě stál na stupínku a civěl těma svejma mongolskejma očima bůhvíkam. Wagenbacha dokonale ignoroval. To byl sám o sobě výkon, ignorovat Wagenbacha. Něco takovýho bylo prakticky nemožný.

„Andrej,“ opakoval Wagenbach, upřel oči na papírek a neslyšně slabikoval, „Andrej Č... Čiča... čorov.“

Rus něco zahuhňal.

„Prosim?“

„Čičačov,“ řekl Rus. Na Wagenbacha se nepodíval. Wagenbach nasál vzduch jednou nosní dírkou. Byl to takovej jeho zvyk. Vzduch do jedny nosní dírky.

„Dobře, Čičarove. Andreji. Nechtěl bys nám o sobě říct pár slov? Odkud pocházíš, kam jsi až dosud chodil do školy?“
To byl standard. Když do třídy přišel nověj žák, musel vysypat, odkud je a tak. A teď u Čika nastala první změna. Nepatrně pohnul hlavou, jako by si Wagenbacha teprve teď všiml. Podrbal se na krku, otočil se zpátky ke třídě a prohlásil: „Ne.“ Někdě upadl na zem špendlík.

Wagenbach vážně přikývl a zeptal se: „Ty nám nechceš povědět, odkud jsi?“

„Ne,“ oznámil Čik. „Je to fuk.“

„No prosím. Pak tě tedy představím sám, Andreji. Je to slušnost.“

Díval se na Čika. Čik se díval do třídy.

„Předpokládám, že tvé mlčení znamená souhlas,“ řekl Wagenbach. Myslel to ironicky, jako všichni učitelé, když říkají takový věci.

Čik neodpověděl.

„Nebo máš nějaké námitky?“ zeptal se Wagenbach.

„Jen začněte,“ řekl Čik a mávl rukou.

Od holek se přece jen ozvalo zahihňání. *Jen začněte!* No nazdar. Čik zdůraznil každou slabiku zvlášť. Měl legrační přízvuk. A ještě pořád fixoval pohledem zadní stěnu. Možná měl dokonce zavřeny oči. Těžko říct. Wagenbach nasadil výraz, kterým nás vyzýval ke klidu. Přitom ve třídě už *byl* absolutní klid.

„Tak tedy,“ prohlásil. „Váš nový spolužák se jmenuje

Andrej Čiča ... čov, a jak už jeho jméno napovídá, pochází z daleka, přesněji řečeno z nekonečných ruských dálav, které Napoleon dobyl poslední hodinu před Velikonocemi - a ze kterých dnes bude, jak brzy uvidíme, opět vyhnán. Stejně jako před ním Karel XII. A po něm Hitler.“

Wagenbach znovu nasál vzduch jednou dírkou. Čiča jeho projev neohromil. Ani se nepohnul.

„V každém případě se Andrej se svým bratrem před čtyřmi lety přistěhoval sem do Německa a - nechceš to třídně raději povědět sám?“

Rus vydal nějaký zvuk.

„Andreji, já s tebou mluvím,“ pravil Wagenbach.

„Ne,“ odpověděl Čik. „Ne jako že to raději nechci povědět sám.“

Potlačované hihňání. Wagenbach odměřeně přikývl.

„Dobrá, řeknu to tedy já, když ti to nevdá. Je to konec konců velmi neobvyklé.“

Čik zavrtěl hlavou.

„Není to neobvyklé?“

„Ne.“

„Nu, já bych řekl, že to je neobvyklé,“ trval Wagenbach na svém. „A také obdivuhodné. Ale abych to zkrátil - teď už jen ve stručnosti. Andrejova rodina má německé kořeny, ale jeho mateřtinou je ruština. Jak je vidět, dovede skvěle formulovat, ale německy se naučil teprve tady v Německu a v určitých ... nu, oblastech bychom tedy na něho měli brát ohledy. V Německu zprvu navštěvoval pomocnou školu. Po- sléze přestoupil na klasický druhý stupeň, jeho výsledky to totiž umožňovaly, ale ani tam dlouho nevydržel. Rok chodil na reálku a teď je tady u nás. A to všechno za pouhé čtyři roky. Je to tak správně?“

Čik si přejel hrbetem ruky po nose a podíval se na ni. „Z devadesáti procent,“ prohlásil.

Wagenbach chvíli čekal, jestli Čik ještě něco dodá, ale nedodal. Těch deset procent zůstalo bez vysvětlení.

„Dobrá,“ pokračoval Wagenbach překvapivě přátelsky. „Samozřejmě jsme všichni zvědaví, co bude následovat ... Bohužel nemůžeš věcně postávat tady vpředu, Andreji, i když se s tebou moc pěkně povídá. Navrhuji, aby sis sedl do lavice tamhle dozadu, protože je to jediné místo, které je ještě volné. Co říkáš?“

Čik se šoural uličkou jako robot. Všichni se na něj dívali. Tatjana s Natálií daly hlavy k sobě.

„Napoleon!“ řekl Wagenbach a umělecky se odmlčel, načež vytáhl z aktovky papírové kapesníčky a důkladně se vysmrkal.

Čik zatím dorazil až dozadu. Táhl se za ním závan, který mě málem porazil. Alkoholovej opar. Seděl jsem tři místa od uličky a mohl bych z fleku sepsat, co vypil za posledních čtyřadvacet hodin. Takhle to táhlo z mámy, když měla špatnej den, a mě napadlo, jestli náhodou právě tohle není důvod, proč se Čik na Wagenbacha skoro nepodíval a proč neotevřel pusou. Kvůli alkoholovému dechu. Ale Wagenbach měl rýmu. Beztak nic necejtil.

Čik si sedl do volný lavice úplně vzadu. Na začátku školního roku si tam sedl Kallenbach, třídní blb. Ale protože se vědělo, že Kallenbach v jednom kuse vyrušuje, přesadila ho paní Pechsteinová okamžitě dopředu, aby ho měla pod kontrolou. Teď tam místo něho seděl Rus a nejspíš jsem nebyl jedinej, koho napadlo, že paní Pechsteinová to zrovna nevyhrála. Čik byl docela jinéj kalibr než Kallenbach, o tom žádná. Proto se po něm taky všichni otáčeli. Po tý scéně

s Wagenbachem bylo jasné, že se stane ještě něco a že to bude pěkně napínavý.

Jenže pak se celý den nedělo vůbec nic. Všichni učitelé Čika vítali a on musel pokaždý hláskovat svoje příjmení, ale jinak byl klid i další dny. Bylo to fakt zklamání. Čik nosil pořád stejnou olezlou košili, do vyučování se nezapojoval, když ho vyvolali, odpovídal „Ano“ nebo „Ne“ nebo „Nevím“ a nevyrušoval. S nikým se neskamarádil, ani se s nikým nesnažil skamarádit. Alkohol z něho už netáhl, ale když jste se koukli dozadu, stejně se zdálo, že je nějak mimo. Na židli spíš visel než seděl, místo očí škvírky, a my nikdy nevěděli, jestli spí, je nalitej, nebo je prostě tak děsně v pohodě.

Asi tak jednou za tejdén z něj ale přece jenom něco táhlo. Nebylo to tak hrozný jako poprvé, ale stejně. Měli jsme ve třídě pár lidí, co už byli někdy našrot – já k nim nepatřil –, ale že někdo přijde nalitej do školy, to byla novinka. Čik pak žvejkal smrdutý pepřmintový žvejkáčky, podle toho se dalo poznat, jak je na tom.

Jinak jsme toho o něm moc nevěděli. Že někdo přejde z pomocný školy na gympl, bylo samo o sobě dost absurdní. A pak ty jeho hadry. Ale existovali i lidi, co se ho zastávali a tvrdili, že ve skutečnosti není tak pitomej. „Rozhodně není tak blbej jako Kallenbach,“ prohlásil jsem jednou, protože já k těm lidem patřil. Ale abych řekl pravdu, prohlásil jsem to jenom proto, že Kallenbach stál zrovna vedle mě a šel mi na nervy. Z těch pár slov, co Čik občas utrousil, se vážně nedalo poznat, jestli je blbej, chytřej nebo něco mezi tím.

A samozřejmě se objevila spousta teorií o jeho původu. Čechensko, Sibiř, Moskva – ve hře bylo všechno. Kevin tvrdil, že Čik bydlí se svým bráchou někde za Hellersdorffem

v obytným přívěsu a že jeho brácha prodává zbraně. Někdo jinej přísahal, že obchoduje s bílým masem, žije ve vile se čtyřiceti pokojema a ruská mafie u něj pořádá orgie. Další spolužák si byl jistej, že Čik bydlí v jednom z těch věžáků směrem na Müggelsee. Ale podle mě to všechno byly kecy a mluvilo se o tom jenom proto, že sám Čik se prakticky s nikým nebavil. A pak se na něj zase pomalu zapomnělo. Aspoň do té míry, do jaký se může zapomenout na někoho, kdo se každéj den objeví ve třídě ve stejný úděsný košili a sedí na místě třídního blba. Boty z mrtvejch zvířat po čase nahradily bílý adidasky a někdo okamžitě věděl, že jsou kradený. Ale to bylo všechno. Vznikla už jenom přezdívká Čik a pro lidi, kterejm to přišlo moc primitivní, byl prostě *ten z pomocný* – a bylo to vyřízený. Aspoň pro naši třídu.

Na parkovišti to trvalo trochu dýl. Před školou postávali každý ráno kluci z vyššího stupně, pár už jich mělo auto, a Mongol jim připadal ohromně zajímavěj. Týpci, co pětkrát propadli, se opírali o otevřený dvířka, aby všichni viděli, že ty vytuněný kraksný patřej právě jim, a utahovali si z Čika. „Zase našrot, Ivane?“ Každý ráno. Hlavně kluk se žlutým Fordem Fiesta. Dlouho mi nebylo jasný, jestli Čik chápe, že myslej jeho a že se mu smějou, ale pak se jednou zničehonic zastavil. Zrovna jsem si dával kolo do stojanu a slyšel jsem, jak se lidi kolem sázej, jestli Čik treťí do vrat školy, protože se děsně potácel – „Koukejte, jak se ten nablblej Mongol motá,“ říkali –, když se Čik zastavil a vracel se na parkoviště a k těm klukům. Všichni byli o hlavu větší a o pár let starší než on a děsně se šklebili, že k nim Rus jde – jenže on je minul. Zamířil rovnou k tomu týpkovi s Fordem, co nadělal nejvíc kraválu ze všech, a něco mu říkal tak tiše, že ho nikdo jinej neslyšel. Pak se týpek s Fordem pomalu přestal šklebit

a Čik se otočil a šel zpátky do školy. Od té doby už na něj nepokřikovali.

Samozřejmě jsem nebyl jedinej, kdo si toho všiml, a pak už si všichni byli jistý, že Čik má fakticky příbuzný mezi ruskejma mafiánama, protože jak by mohl jinak odrovnat toho blbce s Fordem třema větama? Ale byla to pochopitelně kravina. Mafie, taková blbost. Aspoň jsem si to myslel.

Dva týdny po události na parkovišti jsme se dozvěděli výsledky první písemky z matematiky. Strahl nejdřív načmáral na tabuli přehled známek, aby nás trochu vyděsil. Tentokrát mezi nima byla jedna jednička, což bylo divný. Strahl s oblibou opakoval, že na jedničku umí matiku leda tak Pánbůh. Hrůza. Ale Strahl je prostě pošahanej matikář. Dál tam byly dvě dvojky a spousta trojek a čtyřek. A jedna pětka. Dělal jsem si trošku naděje na tu jedničku, matika je jedinej předmět, ve kterým se mi občas podaří zabodovat. Ale dostal jsem horší dvojku. Aspoň něco. Horší dvojka byla u Strahla prakticky jednička. Nenápadně jsem se otočil, abych zjistil, odkud se bude ozývat já sot nad jedničkou. Ale nikdo nejásal. Ani Lukas, ani Kevin, ani jinej geniální matematik. Strahl vzal poslední sešit a osobně ho odnesl dozadu. Čik tam seděl a žvejkal jako blázen peprmintovou žvejkačku. Ani se na Strahla nepodíval, jenom přestal žvýkat a dýchat. Strahl se k němu naklonil, navhlčil si rty a řekl: „Andreji.“

Prakticky žádná reakce. Čik jenom nepatrně pootočil hlavu, jako když gangster ve filmu uslyší, že za ním cvakl kohoutek.

„Ta tvá práce... Nevím, co to mělo být,“ pokračoval Strahl a opřel se dlaní o Čikův stolec. „Pokud jste to na staré škole ještě neprobírali, musíte to dohnat. Vždyť tys to ani – ty jsi to ani nezkusil. Tohle...“ Strahl zalistoval sešitem a ztišil